

De
lichtwachter

ROMAN

JODY HEDLUND

Jody Hedlund

De lichtwachter

Roman

Vertaald door Lia van Aken

Voorhoeve

I

Presque Isle, Michigan
Juni 1859

Emma Chambers werd wakker van een pistoolschot, maar het was de musketkogel die over haar hoofd suisde en het korte geluid waarmee die tegen een metalen balk tinkelde, die haar uit haar dromen haalden.

Haar rug verstijfde tegen de ton gezouten witvis, die als hoofdsteun had gediend op het vrachtdek van de stoomboot waarop ze zich bevond.

‘Niet bewegen!’ klonk naast haar gespannen de stem van haar broer Ryan.

Ze knipperde de slaap uit haar ogen. In het zwakke ochtendlicht kon ze niets anders onderscheiden dan de omtrekken van de tonnen om haar heen en de eindeloze duisternis van het Huronmeer daarachter.

‘Piraten,’ fluisterde Ryan. ‘De stoomboot wordt aangevalen door piraten.’

Ze bibberde, ondanks Ryans opdracht om niet te bewegen. Hij legde een steunende hand op haar arm.

Het gewone snorren van het scheprad en het sissen van de stoomketel bleef uit, alsof ze net als zij hun adem inhielden. De lucht was doortrokken van de vochtige kou uit het meer, die onder de kriebelige wollen deken kroop die over haar uitgestrekte benen lag. De kou kwam tegen haar rok en vond zijn weg in haar mouwen, en ze rilde.

Op het dek boven hen klonk geschreeuw, gevolgd door stampende voetstappen.

‘Je moet je verstoppen.’ Gehurkt gluurde Ryan over de ton heen, naar de oprijzende schaduwen van de piraten die over het vrachtdek heen en weer liepen.

‘Jij ook.’ Ze kroop op haar knieën naar hem toe. ‘Jij moet je ook verstoppen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik loop geen gevaar, Emma. Ik ben maar een man onder velen. Maar jij...’ Hij streek met een hand over haar haar om de lokken glad te strijken, die ontsnapt waren uit de vlecht die ze had gemaakt voordat ze in slaap was gevallen. ‘Jij bent de enige vrouw aan boord. Ik wil niet riskeren dat ze je zien en je meenemen, en wat er verder allemaal bij komt.’

‘Ze zullen me niet meenemen,’ zei ze.

Ze was niet bepaald lelijk, maar er keken ook niet veel mannen naar haar om. Met haar tweeëntwintig jaar moest ze zelfs haar eerste huwelijksaanzoek nog krijgen. En ze had door de jaren heen zeker genoeg mannen om zich heen gehad om een aanzoek te krijgen, maar dat kwam niet. Kortom, ze was niet bijzonder aantrekkelijk, ze had zagezegd geen opvallende talenten en er groeide al helemaal geen geldboom op haar rug.

‘Daar.’ Ryan knikte naar een hokje naast het ketelruim. ‘Kruip daar heen en verstop je in die kast.’

Ze aarzelde. Zij was altijd degene geweest die Ryan beschermde, die al die jaren over hem waakte, die zijn behoeften voor de hare stelde en ervoor zorgde dat hij veilig was.

‘Kom met me mee,’ drong ze aan. ‘Ik laat je hier niet alleen achter.’

Weer knalde er een schot zo luid als een kanon. In de kalmte van de zomermorgen, in het uitgestrekte oppervlak van het meer en onder het wijde uitspansel, maakte alles meer lawaai – het schreeuwen, stampen en schuifelen boven hun hoofd.

Na de recente geruchten over rondzwerfende piraten op het Huronmeer had de Lady Mist Mackinac Island bewapend verlaten, en de dekknechten waren voorbereid om eventuele aanvallen af te weren. Toch viel niet te voorspellen wat er kon gebeuren.

Meer voetstappen klonken op de metalen treden die naar beneden leidden naar het hoofddek, waar zich de vracht, de stoommachine en de houtgestookte ketel die de machine aandreef, bevonden. Het krappe dek was ook de plek voor arme passagiers zoals Ryan en zij, die geen hut of privé-kooi konden betalen.

Ryan greep haar pijnlijk bij de arm en duwde haar naar voren, om uit de buurt te blijven van de piraten die al naar beneden waren gekomen. ‘Schiet op, Emma! Er is maar ruimte voor een van ons tweeën in de kast. Bovendien zullen ze mij niets doen. Ik ben maar een gewone passagier.’

Ze scharrelde naast hem tussen de tonnen door, haar benen raakten verward in haar rok. Ze wist net zo goed als Ryan dat de piraten de tonnen vis en andere waardevolle vracht die de stoomboot naar Detroit vervoerde, wilden hebben en als de dieven de goederen begonnen af te voeren kon ze maar beter verstopt zitten.

‘Opschieten,’ drong Ryan aan. Hij opende de kastdeur en een zweem petroleumgeur kwam vrij. De vierkante kast was gevuld met vettig gereedschap en een assortiment extra drijf-riemen, propellers en apparaten die bedoeld waren om de machine in werkende staat te houden.

Ze stapte erin en stootte haar hoofd tegen een lange moersleutel die aan een haak aan de wand hing. Ze kon zich amper omdraaien in de krappe ruimte.

Ryan wilde de deur dichtdoen.

‘Wees voorzichtig,’ riep ze hem na, en ze zette haar voet tussen de deur om die niet helemaal dicht te laten vallen.

‘Ik red me wel,’ zei hij door de kier, ‘zolang ik maar weet dat jij veilig bent.’

Zijn schaduw viel weg en hij was verdwenen.

Ze duwde de deur een eindje verder open en keek hem na. Ze had zin om hem vast te pakken en hem te dwingen zich samen met haar te verstoppen, zoals ze in het verleden zo vaak hadden gedaan als ze samen voor andere gevaren gestaan hadden. Ze wilde zijn hand vasthouden en hem bewaren voor al het kwaad. Maar ze wist dat hij nu een volwassen man was en haar hulp niet meer nodig had, dat ze hem in feite zelfs belemmerde en hem ervan weerhield de dingen te doen die hij echt wilde doen in het leven.

Nu papa niet meer leefde, was Ryan eerlijk gezegd beter af zonder haar.

Het geschreeuw in het vrachtruim werd luider en ze boog achterover op haar hielen. Geleund tegen een grote houten gereedschapskist probeerde ze op adem te komen. Het rollen en schrapen van de tonnen vertelde haar dat de piraten inderdaad de vis stalen – de vis die eerlijke mannen zwoegend hadden gevangen, mannen zoals Ryan en vroeger haar vader.

Vis die zij samen met enkele andere vrouwen dagenlang had gedroogd en gezouten in de visserijbedrijven op Mackinac Island.

Ze hoorde verontwaardiging te voelen om de wetteloosheid van de bandieten die zich op het stoomschip stortten en zich toe-eigenden waar anderen hard voor gewerkt hadden om te vangen. Maar ze kon alleen een opgekropte zucht slaken en met haar droge, gebarsten handen over haar ogen wrijven. Ze had alles bij elkaar te veel diefstal gezien in haar jonge leven, en nu kon ze er geen verbazing of zelfs maar verachting voor opbrengen. Ze wilde gewoon overleven. En zorgen dat Ryan het ook overleefde.

‘Nog een passagier gevonden, baas,’ schreeuwde een piraat vlak bij de kastdeur. Haar keel kneep samen om een gil in te houden.

‘Maak zijn zakken leeg,’ beval een piraat, die hinkend een ton naar de boeg en de landingssteiger rolde.

Emma vocht tegen de aandrang om de kastdeur open te gooien en Ryans aanvaller te bespringen. Ze zou alleen maar bereiken dat haar kwaad werd gedaan of dat Ryan werd neergeschoten als ze zoiets doms uithaalde. Maar in het donker van de kast veegde ze met haar hand over de vloer op zoek naar een provisorisch wapen, een hamer, alles wat ze kon gebruiken om Ryan te redden.

Haar vingers grepen iets stevigs en kouds en cilindrisch als een loden pijp, maar voordat ze het kon oprapen, had Ryan zijn laatste geld in de uitgestrekte hand van zijn aanvaller gelegd. De man duwde Ryan met zijn rug tegen de wand van het ketelruim en stopte de gestolen munten in zijn zak.

Toen de piraat met grote passen wegliep, bleef Ryan roerloos tegen de wand staan. Aan zijn stijve houding kon Emma

zien dat hij zin had om achter de piraat aan te gaan en hem in elkaar te slaan. Maar hij hield zich in, net als zij. Net als zij had hij door de jaren heen genoeg onrecht gezien om te weten wanneer je je mond moest houden en wanneer je moest vechten. En nu was het niet het moment om te vechten. Aan het geluid van de voetstappen en stemmen te horen, waren ze in de minderheid.

Minutenlang zat ze te wachten, zoals Ryan voor de kast stond en platgedrukt tegen de wand zijn best deed om onzichtbaar te blijven. De enige beweging was het lichte stampen en deinen van de Lady Mist, het enige geluid het schrapen van haar potdeksel tegen de piratenboot.

Misschien hadden ze op Mackinac moeten blijven. Ja, de winters waren ondraaglijk lang. Ja, ze waren geïsoleerd van de rest van de wereld. En ja, de visindustrie ging achteruit en de kans bestond dat ze hun baan hoe dan ook binnenkort kwijt zouden raken. Maar het was er veilig, meestal tenminste. Ze hadden negen maanden op het afgelegen noordelijke eiland gewoond – de langste tijd op één plek sinds ze tien jaar geleden uit Ierland waren geëmigreerd. De piepkleine slaapkamers die ze gehuurd hadden boven de Beaver Skin Tavern waren misschien geen thuis geweest, maar het kwam wel in de buurt.

Ze leunde met haar hoofd achterover en deed haar ogen dicht, in een poging de toenemende ontevredenheid af te weren die haar de laatste tijd al te vaak overviel. Ze was er ruimschoots aan toe om zich te vestigen, te trouwen en kinderen te krijgen. Er waren zelfs momenten dat het verlangen naar een stabiel leven en een eigen gezin bijna ondraaglijk was.

Als Ryan hun leven maar niet weer had willen ontworpen...

Eindelijk schoof Ryan de deur open en gluurde naar binnen. ‘Em? Gaat het?’

‘Alles in orde.’ Ze gaf hem het gewone antwoord, het veilige antwoord, de woorden die niet te diep ingingen op de verlangens van haar hart. ‘Kan ik naar buiten komen?’

Het geschreeuw was allang weggestorven en er was een griezelige stilte neergedaald over de stoomboot.

‘Ik ga boven kijken,’ zei hij. ‘Beloof je dat je hier blijft?’

‘Zolang je over een paar minuten terug bent.’

Hij knikte en stoof weg over het lege dek.

De meeste tonnen waren weg en het dek was bezaaid met gebroken duigen, zaagsel en rattenkeutels. Ze kon alleen maar bidden dat de piraten hen ongedeerd zouden laten gaan. Ze had verhalen gehoord van bandieten die een stoomschip enterden, de goederen stalen en vervolgens eventuele getuigen overboord gooiden.

Het sissen en snorren van een stoomketel en machine kwamen razend tot leven in de stilte, alleen niet op hun stoomboot. Het kwam uit de richting van het piratenschip. Een schreeuw werd gevolgd door brekend glas op het dek niet ver van haar kast.

Ze drukte zich tegen de gereedschapskist en hield zich roerloos tot het kletsende water van het scheprad wegdreef, een teken dat het gevaar eindelijk was geweken.

Ze slaakte een diepe zucht en ging rechtop zitten. Ze had weer een tegenslag overleefd. Misschien hadden Ryan en zij dan nu geen rooie cent meer, maar in elk geval waren ze geen van beiden gewond geraakt. Hopelijk zouden ze binnen een dag of twee in Detroit zijn, waar ze werk konden zoeken en nieuw onderdak.

En misschien zou ze eindelijk een thuis krijgen, een thuis

zoals ze in Ierland hadden gehad voordat gebrek en hongersnood hen hadden getroffen, een thuis zoals mam voor hen had gemaakt voordat ze was weggekwijsd.

Was het te veel gehoopt dat ze misschien een man tegen zou komen die met haar wilde trouwen? Ze was nog geen oude vrijster, maar ze werd er ook niet jonger op. Met elk jaar dat voorbijging, werd haar kans om te trouwen kleiner.

Bijtende rook prikte in Emma's neusgaten en overstemde de gewone zware geur van vis. Ze duwde de kast open en deinsde terug.

Felle vlammen laaiden hoog op vlak bij de metalen trap die naar de bovenste dekken leidde. Scherven gebroken glas lagen verspreid over het dek, samen met de olie en de voet van een gevallen petroleumlamp. Waarschijnlijk hadden de piraten hem op het stoomschip gegooid toen ze wegvoeren.

Een lang ogenblik kon Emma alleen maar staren naar de vlammen die aan het dek likten en naar de relingen kropen. Ze lichtten de stuurboordkant op en gaven haar duidelijk zicht op de leegheid en het duistere water van het Huronmeer.

Als ze de brand niet doofde, zou het schip worden verteerd en bevond ze zich spoedig in die koude afgrond. Ze greep de deken die ze daarstraks had afgelegd, rende naar de reling, hurkte diep en doopte de deken in het meer. Ze sleurde de druipende massa wol mee naar de brand en sloeg met de natte deken.

Rook sloeg in haar gezicht en stak in haar ogen, en de hitte dwong haar een paar stappen achteruit te doen. Ze gooide de deken weer op de vlammen, maar tot haar ontzetting sprongen de vlammen in de lucht en begonnen ze de planken van het plafond te likken.

Hoe kon ze zo hoog reiken met de deken? Ze had hulp nodig, en snel. ‘Brand!’ schreeuwde ze. Weer maakte de hitte dat ze achteruitdeinsde. ‘Er is brand op het hoofddek!’

Ze wist niet zeker of de mannen op het dek boven gewaarschuwd waren door haar geschreeuw of dat ze eindelijk de opstijgende rook zagen, maar binnen een paar seconden daalden verscheidene paren laarzen de trap af. Halverwege werden ze tegengehouden door een muur van vuur.

‘Emma?’ schreeuwde Ryan.

Door de oranje en gele vlammen heen zag ze zijn gezicht. ‘Ik ben hier!’ Ze zwaaide met haar armen. ‘Zeg dat iedereen water en dekens moet halen. Het verspreidt zich snel.’

‘Je moet naar boven komen!’ Hij stak een hand uit, maar trok hem net zo snel weer terug uit de laaiende hitte.

Het vuur kroop dichterbij haar toe, en hoewel ze door de muur van hitte naar Ryan wilde springen, naar de veiligheid die hij bood, kon ze niet anders dan achteruit wijken.

De dekknechten en Ryan deden hun best om de brand te bedwingen, ze gooiden emmers water naar beneden en doofden het met alles wat ze in hun handen konden krijgen. Vanaf haar kant, van de muur van vlammen, vocht Emma ertegen met haar deken, die ze aan de zijkant van de stoomboot steeds opnieuw doordrenkte.

Maar terwijl ze werkte, verspreidde het vuur zich alleen maar met toenemende gretigheid. Ze werd steeds verder naar het achterschip gedreven tot ze Ryan, die nog steeds vanaf zijn plek op de trap de brand bestreed, amper meer kon zien.

Vlammen schoten omhoog vanaf de lijzijde en wierpen lichtflikkeringen over het water. Emma hoestte en drukte haar gezicht in de geschroeide deken. Hij was heet, maar ze hoef-

de tenminste de rook en dampen niet in te ademen. Ze leunde tegen de reling, haar lijf voelde zwak, haar benen trilden. Ze klemde zich vast aan de graanzak die al hun bezittingen bevatte en dat waren er niet veel.

Toen ze weer door haar tranende ogen naar het hoofddek durfde te kijken, kwam er een zwaar gevoel in haar buik. Ze strede een verloren strijd.

De stoomboot verbrandde en ze konden er niets tegen doen. Hoe moesten Ryan en zij het overleven? Ze *moesten* het overleven. Ze waren niet zo ver gekomen en hadden niet zo veel geleden om te sterven in een scheepsbrand.

Ze keek om naar het kolkende water van het meer. Al had papa Ryan en haar leren zwemmen toen ze nog heel klein waren, ze keek er niet naar uit om te moeten proberen drijvende te blijven. Want zelfs begin juni was het meer nog ijskoud. Waren ze maar dichterbij de kust...

Ze tuurde in de verte en onderscheidde de donkere schaduwen van de oostelijke kustlijn van Michigan. Een smal baken van licht flitste in het noorden, een van de strategisch geplaatste vuurtorens langs de kust die passerende schepen waarschuwden voor de talloze zandbanken, die voor veel schepen de ondergang hadden betekend.

Waren ze dichtbij genoeg om naar de kust te zwemmen? Als ze in de golven sprong, zou ze dan de kracht hebben om helemaal aan land te komen? Maar als ze niet sprong...

Ze draaide zich om naar het opdringende vuur. Het zou niet lang meer duren voordat ze geen andere keus meer had dan in het water te plonzen. Het was dat of levend geroosterd worden door het oprukkende vuur.

Vanaf het dek boven hoorde ze Ryans stem. 'Emma?'

Ze boog zich over de reling en keek reikhalzend naar hem

op. Hij bungelde aan het achterschip. ‘Ryan?’ Haar schouders zakten van opluchting – opluchting dat hij nog veilig was en dat hij haar misschien kon helpen met bedenken hoe het verder moest. ‘Wat moet ik doen?’

Zijn gezicht was besmeurd met roet, zijn ogen keken angstig. ‘Het vuur heeft zich verspreid naar dit dek en het zal niet lang meer duren voordat de vloer instort. De reddingsloep staat al in brand.’

Emma keek naar het brandende plafond. De brand had zich op veel plaatsen al door de planken heen gevreten. Ze klampte zich vast aan de reling en boog zich zo ver mogelijk weg van het inferno.

‘We moeten van dit gevaarte af,’ schreeuwde Ryan, ‘voordat de druk van de scheurende balken het naar beneden sleurt en ons erbij.’

Hij gooide een ton overboord. Met een plons kwam die in het water terecht bij het roer en verdween een ogenblik onder water voordat hij dobberend weer bovenkwam.

‘Ik ga eerst,’ riep hij, terwijl hij over de reling klom, ‘en dan ben ik er om je te helpen.’

Voordat ze kon protesteren, stortte hij zich van de boot. Zwaiend met zijn armen vloog hij door de lucht en raakte het water het eerst met zijn voeten.

Ze hees haar rok op en klom op de reling. ‘Ryan!’ schreeuwde ze, de hitte van het vuur schroeide haar rug.

Een hoofd brak door het wateroppervlak – haar broer. Haar hart begon weer te kloppen.

Ryan proestte een mondvul meerwater uit, schudde zijn natte haar uit zijn ogen, kreeg de ton die hij in het water had goegoid in het oog en zwom erheen.

Toen hij de ton eenmaal te pakken had, wenkte hij haar en

zag achter haar de vingers van vlammen die zich uitstrekten om haar te pakken. ‘Gooi eerst de zak erin!’

Op de reling gezeten, had ze beter zicht op de kust. In de verte zag ze een lantaarn flikkeren. Maar ze kon het onvermijdelijke niet langer uitstellen. Ze gooide de graanzak naar hem toe en die landde met een plons in het water.

‘En nu springen!’ riep hij, met een uitval naar de zak.

‘God, wees me genadig,’ fluisterde ze met trillende lippen. Ze probeerde niet na te denken over wat er vervolgens ging gebeuren. Toen sprong ze.

De wind had maar een ogenblik de tijd om haar te striemen voordat de golven opspatten en haar wilden verzwelgen. Het ijskoude water omhulde haar, de schok van de kou op haar huid verlamde haar. Meteen begon ze te zinken, haar neus liep vol water, met armen en benen vocht ze tegen de donkere golfslag.

Toen ineens greep Ryan haar vast en sleurde haar naar de oppervlakte. Haar gezicht rees boven de golven uit en ze sputterde, haar tanden klapperden en haar lijf trilde hevig van de kou.

Het meer was pas een maand open, sinds mei toen het winterse ijs was ontdooid.

‘Hier,’ schreeuwde Ryan, die zich met één hand vastklampte aan de ton en haar met de andere vasthield. ‘Sla je arm om de ton.’

Haar handen waren verdoofd en ze had moeite om haar vingers te buigen. Maar op de een of andere manier slaagde ze erin een arm om de duigen te leggen.

‘Houd je vast,’ zei Ryan achter haar. Hij sloeg zijn benen uit en duwde de ton uit de buurt van de brandende stoomboot.

Boven het gedruis van de golven uit hoorde ze de Bradley fluiten, de zeven korte stoten en één lange die het teken waren voor *schip verlaten*. Na de fluit klonk het schreeuwen en plonzen van de dekknechten die van het brandende schip sprongen. Van sommigen stonden de kleren in brand en gilend stortten ze zich in het meer.

Ze voelde de plotselinge aandrang om te bidden, om God te smeken om hulp, om de mannen het leven te sparen, maar ze aarzelde. Ze had door de jaren heen niet veel gebeden. Voor mam had ze zich schor gebeden, maar tevergeefs. Nadat ze mam had verloren, had ze het te druk gehad om samen met Ryan en papa te overleven, met vluchten en zich schuilhouden tijdens de lange dagen vol honger. En toen ze eindelijk Amerika bereikten, was ze het bidden verleerd.

Een golf sloeg in haar gezicht en vulde haar mond met meerwater. Ze hoestte en snakke naar adem, terwijl ze haar greep om de ton verstevigde.

‘We moeten verder van de boot af zien te komen,’ schreeuwde Ryan, schoppend en spartelend in het water om hen voort te bewegen, maar zonder veel vooruitgang te boeken.

De brand had zich nu verspreid naar het bovenste dek van het stoomschip en naar het stuurhuis. De scheepsschoorstenen werden verzwolgen, een van de twee hing in een rare hoek. Tegen de achtergrond van het donkere meer was het brandende schip een reusachtige fakkel.

Emma knarsetandde en begon haar benen uit te slaan, om met Ryan mee te werken om weg te zwemmen van het dodelijke schip, maar elke keer als ze keek hoe ver ze waren gekomen, leken het maar centimeters.

Toen klonk er een immens gekraak op het schip en Ryan en zij lagen stil. Boven het klapperen van haar tanden en het

piepen van haar moeizame ademhaling uit, weerklonken de doodsbenauwde kreten van de andere passagiers en dekknechten in de vroege ochtend. Het schip brak in tweeën en begon te zinken. Het water golfde over de vlammen, ze werden uiteindelijk gedooft en maakten plaats voor een stille duisternis. Binnen een paar minuten was het schip compleet verdwenen, ondergegaan in het ijskoude meer.

‘We moeten doorgaan,’ zei Ryan achter haar. ‘We zijn allebei sterk. We kunnen het halen als we niet opgeven.’

Ze had amper de kracht om te knikken. Het koude meer trok en klauwde aan haar, probeerde haar los te wrikken van de ton. Haar haar was losgeraakt uit haar vlecht en plakte aan haar gezicht, haar ledematen begonnen snel stijf te worden.

‘We gaan op weg naar de vuurtoren,’ zei hij, terwijl hij wees in de richting van de lichtbundel die haar eerder was opgevallen.

Ze vochten om vooruit te peddelen.

‘Niet opgeven,’ zei Ryan elke keer als ze ophield met bewegen.

‘Ik kan het niet, Ryan,’ zei ze ten slotte. Haar spieren deden pijn en ze kon geen energie meer opbrengen om zich aan de ton vast te klampen. Haar lichaam eiste dat ze losliet, ophield met vechten en weggleed in een vredig watergraf.

‘Volhouden!’ Zijn stem klonk dringend. ‘Ik geloof dat ik een boot zie.’

Ze legde haar wang tegen de ton en deed haar ogen dicht. Ze wist niet hoelang ze haar greep kon vasthouden.

‘Hé!’ schreeuwde Ryan. ‘Hier!’

Het begon licht te worden en de golven kalmeerden, ze werden mild en verlokkelijk, zodat ze zin kreeg om te slapen. Als ze in slaap viel en onder water gleed, werd ze misschien

wakker in de hemel in de armen van haar vader en moeder. Ze zouden eindelijk weer samen zijn, zonder pijn of ongeluk of schuld. En zonder haar zou Ryan vrij zijn om door te gaan met zijn leven.

‘Hier!’ riep Ryan weer.

Het water om haar heen begon te vervagen. De kou verdween. De worsteling nam af. Ze ging onder...

Sterke armen tilden haar op, hesen haar uit de kaken van de dood en haalden haar terug in het scherpe licht van de ochtendstond. Het meer klampte zich aan haar vast en weigerde haar los te laten, maar de stevige armen om haar heen waren sterker en vastberaden. Ze werd omhoog getrokken tot ze los van het water was en vervolgens over de rand van een roeiboort tegen een stevige, warme borst.

‘Daar ben je, meisje.’ De man sprak zacht, met een spoor van een Iers accent.

Met uiterste zorg liet haar redder haar in het achterschip zakken. Zijn lantaarn bescheen zijn gezicht en onthulde ruige trekken. Onder de rand van een platte pet keek hij op haar neer. De leerachtige, gebruinde huid bij zijn ooghoeken was rimpelig.

‘Nu ben je veilig.’

Ze kon alleen maar naar hem opkijken, en sidderde toen de koele ochtendlucht over haar natte kleren en huid blies. En ze kon alleen maar denken dat het de vriendelijkste ogen waren die ze ooit had gezien.

*Ze wist niet dat het uitkomen van een droom
zo beangstigend kon zijn*

1859, Presque Isle, Michigan. Alles wat Emma Chambers wil is een thuis, maar nu ze is gestrand bij Presque Isle, lijkt die droom verder weg dan ooit. Ze kan niet eens een slaappleats vinden. De oplossing dient zich aan in de vorm van de vuurtorenwachter, die onlangs zijn vrouw heeft verloren en worstelt met de opvoeding van zijn zoon. Na een haastige bruiloft, keert de knappe, maar stille Patrick terug naar de kust met Emma in zijn kielzog.

Niets in haar zwervende bestaan heeft Emma voorbereid op het huishouden en het opvoeden van een kind. Terwijl ze er het beste van probeert te maken, hoort ze in het dorp geruchten over de verdachte omstandigheden rond de dood van Patricks vorige vrouw. Durft ze hem en de liefde een kans te geven?

Jody Hedlund schrijft historische romans waarin de hoofdrol is weggelegd voor vrouwen met veel moed. Na haar debuut *De predikersbruid* verschenen onder andere *De zendelingsvrouw*, *Opstandig hart* en nu ook *De lichtwachter*.

 Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2387 9 NUR 342

9 789029 723879

www.uitgeverijvoorhoeve.nl